

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 28/2021-19

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 28. januára 2021 v senáte zloženom z predsedu senátu Roberta Šorla a sudcov Petra Straku (sudca spravodajca) a Martina Vernarského predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou AK H.I.F., spol. s r. o., Radvanská 1, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ JUDr. Peter Filip, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 2, 3 a 4, čl. 19 ods. 1 a 2 a čl. 23 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 5/2018 a jeho uznesením z 11. júna 2020 o pokračovaní v prerušenom trestnom stíhaní a vydaním príkazu na zatknutie z 15. júna 2020 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Vymedzenie napadnutého konania a sťažostná argumentácia sťažovateľa

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. júna 2020 doručená ústavná sťažnosť (2. septembra 2020 doplnená) [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného Advokátskou kanceláriou AK H.I.F., spol. s r. o., Radvanská 1, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Peter Filip, vo veci namietaného porušenia základných práv podľa čl. 17 ods. 2, 3 a 4, čl. 19 ods. 1 a 2 a čl. 23 ods. 1 a 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 5/2018 a jeho uznesením z 11. júna 2020 o pokračovaní v prerušenom trestnom stíhaní a vydaním príkazu na zatknutie z 15. júna 2020.

2. Z obsahu podanej ústavnej sťažnosti, ale predovšetkým zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ je v odvolacom konaní vedenom pred najvyšším súdom pod sp. zn. 3 To 5/2018 trestne stíhaný pre pokračovaní trestný čin podvodu spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1 a 5 zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon účinného v čase skutku (ďalej len „predošlý Trestný zákon“). Najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 To 5/2018 z 20. marca 2019 prerušil trestné stíhanie sťažovateľa, v ktorom ďalším uznesením sp. zn. 3 To 5/2018 z 11. júna 2020 pokračoval a 15. júna 2020 vydal na sťažovateľa príkaz na zatknutie. Najvyšší súd v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 5/2018 vydal 17. júna 2020 na sťažovateľa aj európsky zatýkací rozkaz a uznesením sp. zn. 3 To 5/2018 z 29. júla 2020 zamietol sťažovateľom podané odvolanie a 30. júla 2020 odvolal tak príkaz na zatknutie, ako aj európsky zatýkací rozkaz vydaný na sťažovateľa, a to z dôvodu zániku právnej skutočnosti na ich vydanie (vyhýbanie sa trestnému konaniu). Následne na podklade novej právnej skutočnosti (vyhýbanie sa výkonu právoplatne uloženého trestu odňatia slobody) najvyšší súd v konaní vedenom pod sp. zn. 3 To 5/2018 vydal 30. júla 2020 na sťažovateľa ďalší európsky zatýkací rozkaz, na podklade ktorého bol sťažovateľ na území Českej republiky uznesením Mestského súdu v Prahe č. k. Nt 2040/2020-184 zo 6. augusta 2020 v spojení s uznesením Vrchného súdu v Prahe sp. zn. 14 To 106/2020 z 25. augusta 2020 vzatý do predbežnej väzby.

3. Ústavný súd z obsahu nepresne a zavádzajúco formulovanej ústavnej sťažnosti sťažovateľa ustálil, že tento spochybňuje postup najvyššieho súdu do času vydania uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3 To 5/2018 z 29. júla 2020, ktorým najvyšší súd zamietol ním podané odvolanie proti odsudzujúcemu rozhodnutiu prvostupňového súdu (sťažovateľ v podanej ústavnej sťažnosti predmetné rozhodnutie neuvádza), konkrétne postup spočívajúci vo vydaní uznesenia z 11. júna 2020, ktorým bolo v trestnom stíhaní sťažovateľa pokračované, a následne vo vydaní príkazu na zatknutie z 15. júna 2020 a európskeho príkazu na zatknutie zo 17. júna 2020.

3.1 Sťažovateľ s poukazom na uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 3 To 5/2018 z 20. marca 2019 o prerušení trestného stíhania tvrdí, že aj najvyšší súd o jeho zdravotnom stave konštatoval že „... *mu nedovoľuje zúčastniť sa verejného zasadnutia*“, a v zmysle záverov štyroch znaleckých posudkov mu jeho zdravotný stav „... *dlhodobo nedovoľuje postaviť sa pred súd a teda zúčastniť sa verejného zasadnutia pred odvolacím súdom*“. Ďalej poukázal na to, že „*V priebehu víkendu 12. až 14. júna 2020 bol obhajca obvineného JUDr. Peter Filip informovaný, že došlo k zhoršeniu zdravotného stavu obvineného a tento bol 11. júna 2020 prevezený do Nemocnice [REDAKOVANÉ] pričom „Túto skutočnosť ihneď v pondelok 15. júna 2020 ráno oznámil osobne doručeným listom najvyššiemu súdu.*“.

3.2 Sťažovateľ teda postupu najvyššieho súdu vytýka, že v jeho trestnom stíhaní pokračoval aj napriek tomu, že „... *dôvod na prerušenie ostal nezmenený. Stíhanie teda pokračuje spôsobom, ktorý nie je v súlade s tým, čo ustanovuje zákon (Trestný poriadok v § 173 ods. 3 druhá veta).*“. Zároveň zvýraznil, že „*(i) Nie sú tu konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňujú obavu, že bude pôsobiť na svedkov alebo spoluobvinených, alebo ináč mariť objasňovanie skutočností závažných pre trestné stíhanie. (ii) Nie sú tu ani konkrétne skutočnosti, ktoré odôvodňujú obavu, že bude pokračovať v trestnej činnosti, dokoná trestný čin, o ktorý sa pokúsil, alebo vykoná trestný čin, ktorý pripravoval alebo ktorým hrozil. (iii) Okrem existencie dôvodov väzby zákon ustanovuje aj ďalšiu podmienku pre vydanie príkazu, aby bol obvinený zatknutý a to, že obvineného nemožno predvolať, predviesť alebo zadržať a zabezpečiť tak jeho prítomnosť na výsluchu.*“, pričom najvyšší súd môže sťažovateľa „... *predvolať aj z blízkeho zahraničia. Keďže sa nachádza v zahraničí, nemôže súd zabezpečiť jeho prítomnosť na verejnom zasadnutí súdu predvedením alebo zadržaním, ale to vzhľadom na jeho zdravotný stav zrejme nebude možné*

ani na základe európskeho zatýkacieho rozkazu. Keby sa jeho zdravotný stav zlepšil a umožňoval účasť na konaní, dostavil by sa na súd aj na základe predvolania.“.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd „vo veci samej vyslovil, že v trestnej veci vedenej na najvyššom súde, ako odvolacom súde pod sp. zn. 3To/5/2018 pre trestný čin podvodu podľa § 250 ods. 1, 5 Trestného zákona účinného ku dňu 31.08.2003

1/ rozhodnutím o pokračovaní v trestnom stíhaní obžalovaného [REDAKOVANÉ]

1/ rozhodnutím o pokračovaní v trestnom stíhaní obžalovaného [REDAKOVANÉ], vydaním medzinárodného zatýkacieho rozkazu alebo príkazu na zatknutie na obžalovaného [REDAKOVANÉ] a vydaním európskeho zatýkacieho rozkazu na obžalovaného [REDAKOVANÉ] boli porušené základné práva [REDAKOVANÉ] zaručené v čl. 17 ods. 2 veta prvá, ods. 3 veta prvá, ods. 4 veta prvá, čl. 19 ods. 1 a 2 a čl. 23 ods. 1 a 3 ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

2/ rozhodnutie o pokračovaní v trestnom stíhaní obžalovaného [REDAKOVANÉ]

[REDAKOVANÉ], medzinárodný zatykači rozkaz alebo príkaz na zatknutie na obžalovaného [REDAKOVANÉ] a európsky zatýkací rozkaz na obžalovaného [REDAKOVANÉ] sa zrušujú.

3/ Najvyšší súd je povinný vyplatiť na účet advokáta JUDr. Petra Filipa náhradu trov právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom v sume 2.301,- EUR, do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“.

II.

Právomoc ústavného súdu

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Konanie pred ústavným súdom upravuje zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

7. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu na začatie konania ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

8. Podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania, ktorý je zjavne neopodstatnený.

III.

Relevantná právna úprava

9. Podľa § 73 ods. 1 zákona č. 301/2005 Z. z. Trestný poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný poriadok“) ak je daný niektorý z dôvodov väzby a obvineného nemožno predvolať, predviesť alebo zadržať a zabezpečiť jeho prítomnosť na výsluchu alebo na inom úkone, vydá predseda senátu a v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie na návrh prokurátora príkaz, aby bol obvinený zatknutý.

10. Podľa § 73 ods. 3 Trestného poriadku zatknutie vykonávajú na podklade príkazu príslušníci Policajného zboru, Vojenskej polície a ozbrojení príslušníci finančnej správy, ktorí sú tiež povinní, ak je to na vykonanie príkazu potrebné, vypátrať pobyt obvineného.

11. Podľa § 73 ods. 4 Trestného poriadku orgán, ktorý obvineného na podklade príkazu zatkol, je povinný ho bez meškania, najneskôr však do 24 hodín, dodať súdu, ktorého sudca príkaz vydal. Ak sa tak nestane, musí byť obvinený prepustený na slobodu.

12. Podľa § 73 ods. 5 Trestného poriadku predseda senátu alebo v prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie, ktorý prevzal zatknutého obvineného, musí do 48 hodín a pri obzvlášť závažných zločinoch do 72 hodín od jeho prevzatia obvineného vypočítať a rozhodnúť o jeho vzatí do väzby alebo ho prepustiť na slobodu; pritom postupuje primerane podľa § 72 ods. 2.

13. Podľa § 73 ods. 7 Trestného poriadku predseda senátu rozhodne o prepustení zatknutého obvineného na slobodu príkazom, ktorý musí byť vydaný písomne a musí byť primerane odôvodnený. V prípravnom konaní sudca pre prípravné konanie rozhodne o prepustení zatknutého obvineného na slobodu z dôvodu uplynutia lehôt podľa odseku 5 príkazom, ktorý musí byť vydaný písomne a musí byť primerane odôvodnený; o prepustení zatknutého obvineného na slobodu z iných dôvodov rozhodne uznesením, ktoré v plnom znení s odôvodnením a poučením uvedie v zápisnici o úkone.

14. Podľa § 4 ods. 1 zákona č. 154/2010 Z. z. o európskom zatýkacom rozkaze v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 154/2010 Z. z.“) európsky zatýkací rozkaz možno vydať

a) pre skutok, za ktorý možno podľa právneho poriadku Slovenskej republiky uložiť trest odňatia slobody s hornou hranicou trestnej sadzby najmenej dvanásť mesiacov,

b) ak sa žiada o vydanie na výkon už uloženého trestu odňatia slobody, ak uložený trest odňatia slobody alebo jeho zvyšok, ktorý sa má vykonať, je najmenej štyri mesiace; viaceré tresty alebo nevykonané zvyšky viacerých trestov sa spočítavajú.

15. Podľa § 4 ods. 7 zákona č. 154/2010 Z. z. európsky zatýkací rozkaz má na území Slovenskej republiky rovnaké účinky ako príkaz na zatknutie podľa všeobecného predpisu o trestnom konaní.

16. Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 154/2010 Z. z. ak existuje predpoklad, že by sa obvinený mohol zdržiavať alebo sa zdržiava v inom členskom štáte a je potrebné ho vyžiadať, vydá vo vzťahu k nemu predseda senátu alebo sudca príslušného súdu európsky zatýkací rozkaz. V prípravnom konaní vydá európsky zatýkací rozkaz na návrh prokurátora sudca pre prípravné konanie. Vo vykonávacom konaní môže vydať európsky

zatýkací rozkaz aj predseda senátu nadriadeného súdu, ak je potrebné odsúdeného vyžiadať z iného členského štátu v čase po prijatí rozhodnutia, ktorým bol právoplatne a vykonateľne uložený trest odňatia slobody, do vrátenia spisu prvostupňovému súdu.

17. Podľa § 5 ods. 2 zákona č. 154/2010 Z. z. európsky zatýkací rozkaz podľa odseku 1 možno vydať, ak je vo vzťahu k obvinenému pre rovnaký skutok vydaný príkaz na zatknutie, 3) medzinárodný zatýkací rozkaz 4) alebo rozhodnutie, ktorým bol právoplatne a vykonateľne uložený trest odňatia slobody.

18. Podľa § 5 ods. 3 zákona č. 154/2010 Z. z. súd európsky zatýkací rozkaz nevydá, ak je pred jeho vydaním zrejmé, že by vyžiadanim z cudziny bola osoba, o ktorej vydanie ide, spôsobená ujma neprimeraná významu trestného konania alebo následkom trestného činu.

19. Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 154/2010 Z. z. európsky zatýkací rozkaz stráca platnosť

a) odovzdaním vydanej osoby súdu podľa § 8,

b) odvolaním; súd, ktorý vydal európsky zatýkací rozkaz, ho odvolá, ak zanikli dôvody, pre ktoré bol vydaný, alebo ak súd následne zistil, že také dôvody neexistovali, alebo ak tak ustanovuje tento zákon; európsky zatýkací rozkaz vydaný na návrh prokurátora súd odvolá na návrh prokurátora, alebo

c) vydaním nového európskeho zatýkacieho rozkazu v tej istej veci.

20. Podľa § 6 ods. 3 zákona č. 154/2010 Z. z. odvolanie európskeho zatýkacieho rozkazu nebráni vydaniu nového európskeho zatýkacieho rozkazu v tej istej veci.

IV.

Predbežné prerokovanie návrhu

21. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej

súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

22. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, v danom prípade iné orgány verejnej moci, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov v rámci im zverených kompetencií legislatívne vymedzených. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

23. Úlohou ústavného súdu ako nezávislého orgánu ochrany ústavnosti je skúmať iba ústavne aspekty postupu orgánov verejnej moci a z nich plynúce závery vyjadrené v jednotlivých individuálnych právnych aktoch z pohľadu toho, či neprekračujú rámec ich ústavnej udržateľnosti v konfrontácii so skutkovými a právnymi okolnosťami tej-ktorej veci. Teda úlohou ústavného súdu nie je nahrádzať činnosť, resp. právne závery orgánov verejnej moci, ale dohliadať na zlučiteľnosť účinkov výkonu právomoci orgánov verejnej moci so základnými právami garantovanými prostredníctvom ústavy a kvalifikovaných medzinárodných zmlúv. Ak je postup orgánu verejnej moci v konkrétnej veci ústavne konformný a v súlade so zákonom a jeho rozhodnutie je preskúmateľné a bez znakov arbitrárnosti, ústavný súd nemá dôvod zasahovať do výkonu jeho právomoci a vyslovovať porušenie základných práv (I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05).

24. V posudzovanej veci je relevantná tá skutočnosť, že sťažovateľ koncentruje svoju argumentáciu na postup najvyššieho súdu do času vydania jeho uznesenia sp. zn. 3 To 5/2018 z 29. júla 2020, ktorým zamietol ním podané odvolanie proti odsudzujúcemu rozhodnutiu prvostupňového súdu. Teda v čase od 11. júna 2020,

keď najvyšší súd pokračoval v trestnom stíhaní sťažovateľa, do 29. júla 2020, keď na verejnom zasadnutí za prítomnosti ním zvoleného obhajcu prebehlo odvolacie konanie, bol najvyšším súdom aj 15. júna 2020 vydaný príkaz na zatknutie a 17. júna 2020 európsky zatýkací rozkaz, ktoré však boli následne najvyšším súdom 30. júla 2020 odvolané. Najvyšší súd vydal na sťažovateľa najprv príkaz na zatknutie a následne európsky zatýkací rozkaz z dôvodu, že sťažovateľ sa vyhýbal trestnému konaniu, k plnej realizácii ktorých však nedošlo, pretože európsky zatýkací rozkaz bol následne spolu s príkazom na zatknutie odvolaný z dôvodu, že zanikli dôvody, pre ktoré boli vydané. Stalo sa tak z dôvodu vydania uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3 To 5/2018 z 29. júla 2020, ktorým bolo ukončené odvolacie konanie, po ukončení ktorého vznikol nový dôvod na vydanie európskeho zatýkacieho rozkazu [podľa § 4 ods. 1 písm. b) zákona č. 154/2010 Z. z.] spočívajúci v tom, že sťažovateľ sa vyhýbal výkonu už uloženého trestu odňatia slobody. Na podklade európskeho zatýkacieho rozkazu sp. zn. 3 To 5/2018 z 30. júla 2020 bol sťažovateľ aj na území Českej republiky zadržaný a uznesením Mestského súdu v Prahe č. k. Nt 2040/2020-184 zo 6. augusta 2020 v spojení s uznesením Vrchného súdu v Prahe sp. zn. 14 To 106/2020 z 25. augusta 2020 vzatý do predbežnej väzby.

25. Ústavný súd konštatuje, že k zásahu do sťažovateľom označených práv došlo primárne až realizáciou európskeho zatýkacieho rozkazu najvyššieho súdu sp. zn. 3 To 5/2018 z 30. júla 2020, a to jeho vzatím do predbežnej väzby. Čo sa týka výkonu a realizácie príkazu najvyššieho súdu na zatknutie sp. zn. 3 To 5/2018 z 15. júna 2020 a európskeho zatýkacieho rozkazu najvyššieho súdu sp. zn. 3 To 5/2018 zo 17. júna 2020, tam ústavný súd uvádza, že sú mu známe aj ďalšie okolnosti veci. Tie spočívajú v tom, že po tom, ako bol sťažovateľ zadržaný 17. júna 2020 na základe európskeho zatýkacieho rozkazu vydaného najvyšším súdom, sťažovateľa Krajský súd v Ostrave do predbežnej väzby nezobral. Keďže sťažovateľ okrem samotného podania ústavnej sťažnosti nebol vo veci ďalej aktívny a *inter alia* nepredložil nadväzujúce rozhodnutia českých súdov, ústavný súd nemohol konštatovať porušenie jeho práv v tejto súvislosti. Nie je úlohou ústavného súdu dopĺňať, radíť sťažovateľovi, aké argumenty a listiny je potrebné k posúdeniu veci predložiť. Tu je vhodné odkázať na rímsko-právnu

zásadu *vigilantibus iura scripta sunt* (bdelým patrí právo). Z uvedeného dôvodu ústavný súd nemôže v tejto súvislosti konštatovať porušenie sťažovateľom označených práv.

26. Zároveň platí, že uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3 To 5/2018 z 20. marca 2019 o prerušení trestného stíhania sťažovateľa a sp. zn. 3 To 5/2018 z 11. júna 2020 o pokračovaní v trestnom stíhaní sťažovateľa sú rozhodnutia predbežnej povahy, teda nie konečnej povahy (vo svojej podstate rozhodnutia, ktorými sa upravuje priebeh samotného trestného konania, nie jeho konečný výsledok), a táto samotná skutočnosť zásadne vplýva na právomoc ústavného súdu, aby ich preskúmal (IV. ÚS 352/2020).

27. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmieta sťažovateľom podanú ústavnú sťažnosť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde. Z dôvodu odmietnutia ústavnej sťažnosti bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími v nej uplatnenými návrhmi.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. januára 2021

Robert Šorl
predseda senátu